கேள்வி:

"தேவன் இருப்பாரேயானால், அவர் ஏன் இவ்வளவு உபத்திரவங்களை அனுமதிக்கின்றார்?"

பதில்:

பெரு என்ற நாட்டில் நிலச்சரிவு ஏற்பட்டு ஆயிரக்கணக்கில் ஜனங்கள் இடிபாடுகளின் சகதியின் கீழ் புதையுண்டு மரித்தனர். மெக்ஸிகோவில் ஒரு நில நடுக்கம் ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொன்றது. பங்களாதேஷில் ஒரு புயல் காற்றும், கடலும் கிராமங்களை முற்றிலும் அழித்து, நூறாயிரக்கணக்கானவர் களைக் கொன்றது. வியாட்நாமில் யுத்தத்தின் கொடுமை யினால் அப்பாவிப் பெண்களும், குழந்தைகளும் மரித்தனர். ஆஸ்திரேலியாவில் எட்டு வயதேயான விக்கி காணாமற் போனாள்; ஒரு வருடத்திற்குப் பின், அவளது பிணம் அழுகிப் போன நிலையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது; அவள் வன்மை யாய்த் தாக்கி கொலை செய்யப்பட்டாள். இன்னொரு மனிதனின் குரூரமான இச்சைக்குப் பலியானாள்.

தேவன் இருப்பாரேயானால், அவர் ஏன் உலகில் இவ்வளவு உபத்திரவங்களை அனுமதிக்கின்றார்? சிந்தனையுணர்வு மிக்க ஜனங்கள், ஒரு குழந்தையின் உபத்திரம், யுத்தத்தின் பயங்கரம் ஆகியவற்றைப் பார்த்துவிட்டு, "நிச்சயமாகவே தேவன் இல்லை, இருந்தால் அவர் இவ்வளவு உபத்திரவங்களை அனு மதிக்க மாட்டார்" என்று முடிவு செய்கின்றனர்.

வேதம் இக்கேள்வியைப் பகுத்தாய்வு செய்கிறது. யோபுவின் புத்தகம் "நீதிமான் ஏன் உபத்திரவப்படுகிறான்?" என்ற கேள்வியைக் கேட்கிறது. சங். 73ல் சங்கீதக்காரர், துன்மார்க்கருடைய சுக வாழ்வைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, நீதிமானாக வாழ முயற்சி செய்வது பயனற்றது என்றும் முடிக்கின்றார் (வ. 3, 12, 13). ஆபகூக், "துன்மார்க்கன் தன்னைப் பார்க்கிலும் நீதிமானை விழுங்கும் போது" தேவன் மௌனமா

யிருக்கிறது முடியுமா? என்று கேட்கிறார் (ஆப. 1:13). அல்லது, சிலர் கூறுகிறபடி, "துன்மார்க்கர் ஆர்ப்பரிக்கையில் தேவன் ஏன் மௌனமாயிருக்கிறார்?"

புதிய ஏற்பாட்டில், பிறவிக் குருடனாயிருந்தவனைப் பற்றி, "ரபீ, இவன் குருடனாய்ப் பிறந்தது யார் செய்த பாவம், இவன் செய்த பாவமோ, இவனைப் பெற்றவர்கள் செய்த பாவமோ" என்று இயேசுவிடம் கேட்கப்பட்டது (யோவா. 9:2). துன்பங்கள் நேர்கையில், நாம் பெரும்பாலும் "யார் பாவம் செய்தது?" என்றே கேட்கின்றோம்.

இதற்கு பதில் என்ன? ஒரு மனிதன் ஏன் குருடனாய்ப் பிறக்க வேண்டும்? துன்மார்க்கமான ஒரு தேசத்தார், அதிக நீதியுள்ள ஒரு தேசத்தை மேற்கொள்ளுவதைத் தேவன் ஏன் அனுமதிக்கிறார்? துன்மார்க்கன் செழிப்பது ஏன்? நீதிமான் உபத்திரவப்படுவது ஏன்?

எல்லாவற்றிற்கும் நாம் பதிலை அறியாவிட்டாலும், நமது விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்த சில பதில்கள் காணப்படுகின்றன.

அப்பாவி மனிதர்கள் உபத்திரவப் படுவது ஏன்?

அப்பாவி மனிதர்கள் ஏன் உபத்திரவப்படுகிறார்கள் என்று புரிந்துகொள்வதில்தான் உண்மையான பிரச்சனை உள்ளது. துன்மார்க்கன் உபத்திரவப்படும்போது, நாம் குறை கூறுவதில்லை. "தேவன் இருப்பது உண்மையென்றால், ஹிட்லர் உபத்திரவப்படும்படி ஏன் அவர் அனுமதித்தார்?" என்று யாரும் கூறியதை நான் என்றுமே கேட்டதில்லை.

அப்பாவிகளின் உபத்திரவம் என்ற பிரச்சனை வித்தியாசமானதாகும். நாம் நீதியின் அடிப்படையில் சிந்தித்து, அப்பாவிகள் தண்டிக்கப்படுவது அநீதியானதென்று காண்கிறோம். நீதிமான் ஏன் உபத்திரவப்பட வேண்டும்? இதில் அநேக காரணிகள் உள்ளடங்கியுள்ளன.

முதலாவதாக, உபத்திரப்படுதலில் சில மதிப்பீடுகள் உள்ளதால், ஒன்றுமறியாத அப்பாவிகள் உபத்திரவப்படலாம். சங்கீதக்காரர், "நான் உபத்திரவப்பட்டது எனக்கு நல்லது; அதனால் உமது பிரமாணங்களைக் கற்றுக் கொள்ளுகின்றேன்" (சங். 119:71; இணை வசனம் எபி. 12:11) என்று எழுதினார். சில சமயங்களில், சுகமாயிருப்பதிலும், வியாதிப்பட்டிருப்பது

நமக்கு நலமாயிருக்கலாம், சந்தோஷத்தைக் காட்டிலும் வருத்தம் நலமானதாயிருக்கலாம். உபத்திரவமானது நமது ஒழுக்கத்தை வளர்த்து, இரக்கவுணர்வைத் தூண்டி, உலகப் பொருள்களின் மேல் உள்ள இச்சையைக் குறைத்து, நம்மை தேவனை நோக்கிச் செலுத்தக் கூடும். தங்கள் ஊனமுற்ற நிலையிலும் மாபெரும் சாதனைகள் புரிந்த உடல் ஊனமுற்ற வர்களைப்பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒருவேளை சில சமயங்களில், அவர்கள் உடல் ஊனத்துடன் இருப்பதா லேயே அந்த மாபெரும் செயல்களைச் செய்ய முடிந்தது என்றுகூட நினைத்திருப்போம். எழுத்தாளரும், விரிவுரையா ளருமான ஹெலன் கெல்லர், இந்த நூற்றாண்டின் எழுச்சிமிகு நபர்களில் ஒருவராக ஆனார். பார்வையின்மை, கேட்குந்திறன் இன்மை மற்றும் பேசும் திறன் இன்மை ஆகியவை இருந்தும் கூட அவர் இப்படி உயர்ந்தார் என்று சொல்லாமல், அப்படிப் பட்ட குறைபாடுகள் இருந்ததால் அவர் இப்படி உயர்ந்தார் என்று சொல்லலாம். உபத்திரவமானது நல்லொழுக்கத்தின் வாசலாகத்தான் கருதப்படல் வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, அவர்கள் பாவத்தின் விளைவால் உபத்திரவப்படலாம். பாவத்தின் காரணமாக உலகத்தில் உபத் திரவம் உண்டாயிற்று, இந்த உபத்திரவம் பாவத்தின் காரண மாக தொடர்ந்து மனிதகுலத்தை பாதித்துக் கொண்டுள்ளது. யோபு 4:8ல் எலிப்பாஸ், "நான் கண்டிருக்கிறபடி, அநியா யத்தை உழுது, தீவினையை விதைத்தவர்கள் அதையே அறுக்கி றார்கள்" என்று கூறும்போது, பொதுவான ஒரு உண்மையை நிலை நாட்டுகின்றார். புதிய ஏற்பாடும் கூட இதை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறது: "மோசம் போகாதிருங்கள், தேவன் தம்மைப் பரியாசம் பண்ணவொட்டார்; மனுஷன் எதை விதைக் கிறானோ அதையே அறுப்பான்" (கலா. 6:7). துன்மார்க்கர் இவ்வாழ்க்கையில் உபத்திரவப்படாவிட்டாலும், அவர்களின் பாவத்தின் காரணமாக மறுவாழ்க்கையில் உபத்திரவப் படுவார்கள் (ரோமர் 6:23).

குற்றமிழைத்தவர்களோடு, ஒன்றுமறியாத அப்பாவிகளும் உபத்திரவப்படுவதே பாவத்தின் மிகத் துன்பமான நிலை யாகும். உபா. 5:9ல் தேவன் பாவத்தின் தொடர் செயலைப் பற்றிக் கூறினார். அவர், பிதாக்களுடைய அக்கிரமத்தைப் பிள்ளைகளிடத்தில் மூன்றாம், நான்காம் தலைமுறை மட்டும், விசாரிக்கிறவராயிருக்கிறார். பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகளைக்

கவனியுங்கள்: முதலாவது, ஒரு தகப்பன் குடிகாரனாயிருக்கிறான், அவன் தனது பிள்ளைகளை தன்னடக்கமற்ற, ஒழுக்கக் கேடான சூழ்நிலையில் வளர்க்கிறான். அவனுடைய பாவத்தினால் எத்தனை தலைமுறைகள் பாதிக்கப்படுகிறது! வியாதி, ஏழ்மை, அகால மரணம், மனோவியாதிகள் ஆகியவை அவனது பிள்ளைகளையும், பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளையும் பாதிக்கின்றது. இரண்டாவதாக, டெக்ஸாஸின் அபிலைன் நகரத்தில், ஒரு இளவயது வாலிபன், பிரான்ஸில் ஊழியக்காரியாயிருந்த ஒரு நல்ல இளம் பெண் உட்பட மூன்று பேர் மேல் தனது வாகனத்தை ஏற்றிக் கொன்று விட்டான். அவன் மதுபானம் அருந்தியிருந்ததால், தனது வாகனத்தை வேகமாக ஓட்டினான், அவனிடம் ஓட்டுநர் உரிமம் கூட இருக்கவில்லை. ஒன்றுமறியாத அந்த மூவர் எதனால் பாதிக்கப்பட்டனர்? அந்த இளைஞனின் பாவத்தினால் தான்! மூன்றாவதாக, யுத்தத்தில், குற்றம் செய்கிறவர்களோடு கூட ஒன்றுமறியாத அப்பாவி ஜனங்களும் உபத்திரவப்படுகின்றனர்.

பாவமே உபத்திரவத்திற்குக் காரணமாகிறது - அது குற்றமிழைத்தவர்கள் மற்றும் குற்றமிழைக்காத அப்பாவிகள் ஆகிய யாவருக்கும் உபத்திரவமாய் அமைகிறது.

மூன்றாவதாக, மனிதனின் தவறிழைக்கும் தன்மையினாலும், பலவீனத்தினாலும், ஒன்றும் அறியாதவர்கள் உபத்திரவப் படலாம். பாவம் எப்பொழுதுமே உபத்திரவத்திற்குக் காரணமாகின்றது, ஆனால் எல்லா உபத்திரவமும் பாவத்தின் விளைவாக மட்டும் இருப்பதில்லை. பார்வையற்ற மனிதன் ஒருவனைப் பற்றிய கேள்விக்கு விடையளிக்கும்போது இயேசு இதை விளக்கிக் காட்டினார்: "அது இவன் செய்த பாவமுமல்ல, இவனைப் பெற்றவர்கள் செய்த பாவமுமல்ல, தேவனுடைய கிரியைகள் இவனிடத்தில் வெளிப்படும் பொருட்டு இப்படிப் பிறந்தான்" (யோவா. 9:3). பாவத்தின் விளைவாகவே எல்லா உபத்திரவங்களும் உண்டாகின்றன என்ற தவறான கருத்தை யூதர் கொண்டிருந்தனர், ஆனால் அப்படியல்லவென்று இயேசு கூறினார்.

மனிதனின் தவறான முடிவினால் சில உபத்திரவங்கள் உண்டாகின்றன. அவன் தன்னால் எவ்வளவு தூரம் நீந்த முடியும் என்பதை முடிவு செய்வதில் தவறு செய்கின்றபோது, அதன் விளைவாக அவன் நீரில் மூழ்கி விடுகிறான். இதில் அவன் பாவம் ஒன்றும் செய்வதில்லை - ஆனால் மனிதனின் தவறான

கருத்துக்களே அவனது உபத்திரவங்களுக்கு வழியாய் அமைந்து விடுகிறது. ஆஸ்திரேலியாவில் ஏற்பட்ட இரயில் விபத்து ஒன்றில் ஒன்பது பேர் கொல்லப்பட்டனர். "மனிதனின் தவறு" தான் இவ்விபத்திற்குக் காரணம் என்று குற்றம் சாட்டப் பட்டது, அத்தவறினால் ஒன்றும் அறியாதவர்கள் உபத்திரவப் பட்டனர்.

முழுமையற்ற, விபத்துக்குக் காரணமாகின்ற மனிதர்களால் நிறைந்துள்ள இவ்வுலகத்தில் நாம் வாழ்கின்ற வரையில், ஒன்றும் அறியாதவர்களையும், குற்றம் செய்கின்றவர்களையும் ஒருசேர துன்பப்படுத்தும் தவறுகளை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது.

நான்காவதாக, இயற்கையின் விதிகளுக்கு முரண்படும் போது, ஒன்றும் அறியாதவர்கள் உபத்திரவப்படலாம். உண்மையில், நாம் இயற்கையின் விதிகளை சிதைப்பதில்லை; நாம் அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போகும்போது அவைகள் நம்மைச் சிதைக்கின்றன! புவியீர்ப்பு விசையை நீங்கள் மீறி நடந்தால், அது உங்களைச் சிதைத்துவிடும்.

ஆனால், பூமியதிர்ச்சி, சுழல் காற்று போன்றவை மூலமாக ஒன்றுமறியாதவர்கள் உபத்திரவப்படுதல் அல்லது கொல்லப் படுதல் - அவர்கள் இயற்கையின் விதிகளை மீறாமலிருக்கும் பொழுது - ஏன் நடக்கிறது?

நமது அண்டத்தை ஒரு பெரிய இயந்திரமாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். அதன் சக்கரங்களும். சுழற்றிகளும் ஓயாது இயங்கிக் கொண்டுள்ளன. கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வெடிப்பு நிகழ்ச்சிகளும், அதிக வேக இயக்கமுள்ள பிஸ்ட்டன்களும், குளிர்விக்கும் மற்றும் வெப்ப மூட்டும் அமைப்புகளும் அதில் இருக்கின்றன. நம்ப முடியாத அளவில் சக்தியானது உண்டாகி, மாற்றப்பட்டு, பயனாகி மற்றும் வீணாகின்றது. இவை யாவும் நாம் அறிந்துள்ள மற்றும் அறியாத சில சட்டங்கள் மூலம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த இயந்திரத்தைச் சுற்றியோ அல்லது அதன் மேலோ நாம் நடக்காமல், இதன் உள்ளாக நாம் நடந்து கொண்டிருக் கின்றோம். சில சட்டங்கள், சில விதிகள், சில துன்பங்கள் இவற்றை நாம் அறிந்துள்ளபடியால், இவ்வியக்குச் சக்கரங் களின் மாற்றத்திலிருந்தும், பிஸ்டன்களின் அடியிலிருந்தும் நம்மைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் அவைகள் எல்லாவற்றையும் நாம் அறிந்து வைத்திருப்பதில்லை, நாம்

எல்லாத் துன்பங்களையும் தவிர்த்து விட முடிவதில்லை. இதன் விளைவாக, இம்மாபெரும் சுழற் சக்கரங்களின் இடையில் நாம் வரவேண்டியதாகி விடுகிறது, அல்லது நம்மையறியாமல் அதன் சுழற்றிகள் ஒன்றில் கால் வைத்து விடுகின்றோம் அல்லது வெடிப்பு நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றின் நடுவே நாம் நுழைந்து விடுகின்றோம். இது நடக்கும் போது, நாம் செய்த தவறு என்ன? இவ்வண்டத்தின் இயக்கத்தினூடே நுழைந்ததைத் தவிர வேறு ஒரு தவறும் நாம் செய்யவில்லை!

பூமியதிர்ச்சியில் கொல்லப்பட்ட ஜனங்களால் செய்யப் பட்ட "தவறு" இது ஒன்றுதான். சில மாபெரும் உள்ளான சக்திகள் பூமியை வலுக்கட்டாயமாய்க் குலுக்குகின்றன, இயற்கையின் இந்த சக்திகளினூடே அவர்கள் இருந்ததின் காரணமாக மட்டுமே அவர்கள் மரிக்கின்றனர்.

இம்மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில், "இவ்வுலகத்தை நிறுத் துங்கள்! நான் தப்பிக்க விரும்புகிறேன்" என்று சொல்ல நமக்கு ஏதேனும் உரிமையுள்ளதா? இயற்கையின் விதிகள் தொடர்ந்து செயலாற்றுகின்றன, நாம் அதன் வழியில் இருந்தாலும், இல்லையென்றாலும் தொடர்ந்து அதன் இயக்கம் நடை பெறுகின்றது. இதன் விளைவாக ஒன்றுமறியாதவர்கள் உட்பட, மனிதர்கள் உபத்திரவப்படுகின்றனர்.

தேவன் ஏன் இடைப்படுவதில்லை?

இப்பொழுது சொல்லப்பட்டதை சிலர் ஒத்துக் கொள்வதில்லை. ஒன்றுமறியாதவர்கள் மேலே தரப்பட்ட காரணங்களினால் உபத்திரவப்படுகின்றனர். ஆனால் ஒரு கேள்வி இதன் பின் வருகிறது: "தேவன் ஒருவர் இருப்பாரே யானால், ஏன் அவர் உபத்திரவத்தைத் தடை செய்வதில்லை?" "துன்மார்க்கர், ஒன்றும் அறியாதவர்களைத் துன்புறுத்துவதை அவர் ஏன் தடை செய்வதில்லை"? நல்ல மனிதர்கள் தவறு செய்வதையும், ஒன்றுமறியாதவர்கள், மற்றவர்களின் தவறுகளி னால் உபத்திரவப்படுவதையும் ஏன் அவர் தடை செய்கிற தில்லை? இயற்கையின் சக்திகளினால் ஒன்றுமறியாதவர்கள் பாதிக்கப்படாதபடி இந்த அண்டத்தை அவர் ஏன் கட்டுப் படுத்துவதில்லை? இதற்கேற்ற இரண்டு பதில்களைக் கவனியுங்கள்.

மனிதனின் இயல்புக்கு தேவன் மதிப்பளிக்க வேண்டு

வதால், அவர் இடைப்படுவதில்லை. மனிதன் ஒழுக்க ரீதியாக சுதந்திரவாளியாக இருக்கிறான். அவனது செயல்பாடுகள் அவனைப் பொறுத்தவையாக உள்ளன; அவனுடைய தெரிவுகள் முன் தீர்மானிக்கப்பட்டவை அல்ல. தவறானதைத் தெரிந்து கொள்வதோ, அவன் தன்னையோ மற்றவர்களையோ உபத்திரவத்திற்கு உட்படுத்திக் கொள்வதோ அவனுடைய விருப்பத் தேர்வாக உள்ளது. மனிதன் முழு மனிதனாயிருக்க இந்தச் சுதந்திரத்தை தேவன் அனுமதிக்க வேண்டியதாய் உள்ளது.

தேவன் இத்தகைய சுதந்திரத்தை மனிதனின் சொந்த நலனிற்காகவே அனுமதிக்கிறார். நீங்கள் ஒரு எந்திர மனிதனாகவோ, ஆட்டுவிக்கப்படும் பொம்மையாகவோ இருக்க விரும்புவீர்களா? மற்றவர்களின் நலனிற்காக அவர் இந்த சுதந்திரத்தை அனுமதிக்கிறார். நமது சுதந்திரம் என்பது, நமது தியாகம், அன்பு, மற்றவர்க்குத் தொண்டு செய்தல் ஆகியவற்றில் தான் முழுப் பொருள் தருவதாய் உள்ளது. தேவன், இந்த சுதந்திரத்தை தம்முடைய மகிமைக்காகவும் அனுமதிக்கிறார். தேவன், மனிதன் தம்மை மகிமைப்படுத்தவே படைத்தார், ஆனால் மனிதனுக்கு மாற்று செயல்பாடுகள் இல்லை யென்றால், தன்னை சிருஷ்டித்தவருக்கு அவன் செய்யும் ஊழியத்தில் மகிமையொன்றும் இல்லை.

இவ்வண்டத்தின் இயல்புக்கு தேவன் மதிப்பளிக்க வேண்டியதால், அவர் இடைப்படுவதில்லை. தேவன் நீதியுள்ளவர்கள் மேலும் அநீதியுள்ளவர்கள் மேலும் மழையைப் பெய்யப் பண்ணுகிறார் (மத். 5:45). இவ்விதமாக நீதியுள்ளவர்கள் போலவே துன்மார்க்கரும் இயற்கையின் மூலம் பலனடைகின்றனர், துன்மார்க்கர் போலவே நீதியுள்ளவர்களும் இயற்கைச் சக்திகளினால் உபத்திரவம் அடைகின்றனர்.

தேவன் இவ்விரு சாராரையும் ஒன்று போலவே ஆசீர்வதிக்கவும், சபிக்கவும் இயற்கையை அனுமதிப்பது ஏன்? ஏனெனில், முதலாவது, நாம் விதிகளால் ஆளப்படுகின்ற ஒரு அண்டத்தில் வாழ்கின்றோம். ஒருவேளை தேவன் இவ்வண்டத்தின் விதிகளை நீதியுள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் சாதகமாக, மனம் போனபடி நிர்ணயிப்பாரேயாகில் அதன் விளைவாகக் குழப்பமே ஏற்படும். விதிகளால் அல்ல மாறாக திடீர்க் கருத்தினால் ஆளப்படும் ஒரு அண்டத்தையே நாம் பெற்றிருப்போம். அதை நாம் விரும்புவோமா?

தேவன் இரு சாராருக்கும் ஆசீர்வாதம் மற்றும் சாபம் இவற்றை அளிக்க இயற்கையை அனுமதிக்கிறார் என்பதற் குள்ள இரண்டாவது காரணம் என்னவென்றால், சிலருக்கு உபத்திரவம் வராமல் அவர் தடுப்பாரேயானால், பலருக்கு அது உபத்திரவத்தைக் கொண்டுவரும்படியாகும். ஜனங்களை மூழ்கடிக்கின்ற அதே வெள்ளமானது ஆயிரக்கணக்கான வாய்க்கால்கள் மூலமாக பயிர்களுக்கு நீர் பாய்ச்சவும் பயனாகின்றது. **தேவன்** ஒருவேளை சிலரை அந்த வெள்ளத்தி லிருந்து காப்பாரேயானால், அது பஞ்சத்தின் விளைவாக ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பட்டினியினால் வாடும் விளைவை உண்டாக்கி விடும்.

தேவன் இவ்விரு சாராரையும் ஒன்று போலவே ஆசீர்வதிக்கவும், சபிக்கவும் இயற்கையை அனுமதிக்கிறார் என்பதற்குள்ள மூன்றாவது காரணம், நீதியுள்ளவர்களுக்கு மட்டும் அவர் நன்மை செய்வாரேயானால், அது அநேகர் தவறான நோக்கத்திற்காக அவருக்கு ஊழியம் செய்யக் காரணமாகிவிடும். ஒரு வேளை, துன்மார்க்கர் மட்டும் உபத்திரவமும், நீதியுள்ளவர்கள் எப்போதும் வளமையும் பெறுவார்களேயானால், யாரெல்லாம் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்வார்கள்? நிச்சயமாய் ஒவ்வொருவரும் ஊழியம் செய்வார்கள்! ஆனால் எதற்காக? ''அப்பத்திற்காகவும், மீன்களுக்காகவும்'' மட்டுமே! தமக்கு ஜனங்கள் சரியான நோக்கத்திற்காக ஊழியம் செய்து மகிமைப்படுத்த வேண்டு மென்றுதான் **தேவன்** விரும்புகிறார்.

தேவன் தாம் படைத்த இவ்வண்டத்திற்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும் - இவ்வண்டம் அவரால் விதிக்கப்பட்ட சட்டங் களால் ஆளப்படுகிறது. அவர், ஒன்றுமறியாதவர்களைக் காப்ப தற்காக இவ்விதிகளை மீறமுடியாது.

தேவன் ஏன் இவ்வித அண்டத்தை சிருஷ்டித்தார்? இயற்கை அழிவுகளே ஏற்படாத ஒரு உலகத்தை ஏன் அவர் சிருஷ்டிக்கவில்லை? இந்தக் கேள்விக்கு அநேக பதில்கள் உள்ளன, ஆனால் அவைகளில் ஒன்று மட்டும் இங்கு தரப்படுகிறது: "ஒரு அண்டத்தை சிருஷ்டிப்பதுபற்றி அந்த அளவு நீங்கள் அறிந்திருந்தால், நீங்களே சொந்தமாக ஒன்றை ஏன் சிருஷ்டிக்கக் கூடாது?" **தேவன்** செய்வதை நாம் செய்ய இயலாத வரையிலும், **தேவன்** அறியக் கூடியதை நாம் அறியக்கூடாத வரையிலும் **தேவன்** செய்திருப்பதை நாம்

விமர்சனம் செய்யக் கூடாது.

"**தேவன்** ஏன் இடைப்படுவதில்லை?" என்ற கேள்விக்கு இன்னொரு பதில்: **தேவன்** இடைப்பட்டுள்ளார்! தேவன் இடைப்படுகிறார்!

மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் அன்பு செய்ய உபதேசிக்கும்படி தமது குமாரனை அனுப்பியதன் மூலம் தேவன் இடைப்பட்டிருக்கிறார். கிறிஸ்துவின் உபதேசத்தை பின்பற்றுவோரின் செயல்பாடுகள் மூலம் மனிதகுலத்திற்கு உண்டான உபத்திரவங்களிலிருந்து சுகத்தை பெற அவர் உதவுகிறார். தேவன் தமது பிள்ளைகளின் ஜெபங்களினால் இன்றும் இடைப்படுகிறார். எசேக்கியாவை எண்ணிப் பாருங்கள் - அவர் தாம் மரிக்கப் போவதை அறிந்தபோது, தேவனிடம் ஜெபித்தார். தேவன் அவருக்கு ஆயுளில் பதினைந்து வருடங்கள் அதிகமாகக் கொடுத்தார் (2 இரா. 20:1-6). புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் நடந்தது போல இந்நாட்களில் தேவன் அற்புதங்களின் மூலம் பதில் தருவதில்லை. ஆனால் அவரிடத்தில் ஜெபிப்பவர்களுக்கு அவர் உதவுகிறார். அவர் எத்தனை தரம் நமது ஜெபத்திற்குப் பதில் தந்துள்ளார் என்பதை நித்திய ராஜ்யமே நமக்கு வெளிப்படுத்தும். தேவன் இந்த அண்டத்தைத் தானாகவே இயங்கும்படி விட்டு விடவில்லை. இன்னும் அது கிறிஸ்துவால் தாங்கப்படுகிறது. தேவன் இன்னும் ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிக்கிறார்.

ஒவ்வொரு ஜெபத்திற்கும் தேவன் ஏன் பதில் அளிப்பதில்லை? ஏனென்றால் அது எப்பொழுதுமே அவருடைய சித்தமல்ல. சில வேளைகளில் அவர் நேசிக்கின்ற ஒருவர், சுகமடையாமல் போவது அவரது நோக்கங்களுக்காகச் சிறந்ததாய் இருக்கலாம். எனவே இயேசுவைப் போலவே நாமும் ''என்னுடைய சித்தத்தின்படியல்ல உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது'' என்று ஜெபிக்கிறோம். தேவன் தமது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற எது சிறந்ததோ அதைச் செய்வார் என்று நாம் நம்புகின்றோம்.

ஆனால் மூன்றாவது கேள்வியொன்று நமது வாயில் வருகின்றது: காரணமற்ற இத்தனை உபத்திரவங்கள் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ளதால், சிலவேளைகளில் தேவன் நம் மேல் கரிசனை கொள்வதில்லை என்று காணப்படுவதால் நாம் கேட்கிறோம்:

தேவனை நாம் ஏன் நம்ப வேண்டும்?

வேறு ஒரு மாற்று வழியும் இல்லாததினால் நாம் தேவனை நம்பியே ஆக வேண்டும்!

இவ்வுலகத்தில் உள்ள எல்லா உபத்திரவங்களுக்கும் தேவன் இல்லாமல், திருப்தியளிக்கும் விளக்கத்தைப் பெற முடியாது. இயற்கையின் குருட்டாட்ட சக்திகளின் மூலமாகவும், முரட்டுத்தனமான விதிகளின் மூலமாகவும் அர்த்தமற்றதையே எதிர்நோக்கும் வாழ்க்கையின் மூலமாகவும்தான் உபத்திரவம் உண்டாகின்றது என்று நாத்திகவாதி நம்பியாக வேண்டும். ஆனால் இந்த விளக்கம் திருப்தியளிப்பதில்லை! தேவனைப் பற்றிய கருத்தை மறுப்பவர்கள் கூட இதன் பொருளை அறிய பதிலைத் தேடுகின்றனர்.

மேலும், இவ்வுலகத்தின் எல்லா ஆசீர்வாதங்களுக்கும் தேவன் இன்றி, ஒரு விளக்கம் கிடையவே கிடையாது. இதை சிட்னி ஹாரிஸ் என்ற பத்திரிகையாளர் பின் வருமாறு எழுதுகிறார்:

> நோக்கங்கள் நிறைந்த தேவன் உள்ளார் என்ற கருத்தை மறுப்பவர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாக இவ்வுலகத்தில் உள்ள எல்லாத் தீமைகளையும் முன்வைத்து வாதிடுகின்றனர். "உதவி செய்யக் கூடிய ஒரு தேவன் இவ்வளவு மோசங்களும் ஏற்பட்டுப் பெருக எவ்விதம் அனுமதிக்கக் கூடும்?" என்று அவர்கள் கேட்கின்றனர்.
>
> இக்கேள்வியை அப்படியே திருப்பி, "நன்மையின் பிரச்சனை" என்று நான் அழைக்கும் கருத்தை முன் வைத்து இக்கேள்விக்கு பதில் அளிக்க நான் எப்போதும் முன் வருவதுண்டு. இவ்வுலகில் உள்ள ஏராளமான நன்மையைப் பற்றி இவர்கள் கூறுவதென்ன? மனிதன் அன்பின் சிகரத்தை எட்டியது எப்படி? சுயநலமற்றவனாய் தன்னையே தியாகம் செய்பவனாய் அவன் மாறியது எப்படி? அவன் தனது சிநேகிதனுக்காய் ஜீவனைத் தர முடிந்தது எப்படி? மற்றவர்கள் நலனிற்காய் அவன் தனது நலத்தைத் தியாகம் செய்ய முடிந்தது எப்படி? பல வீரர்களையும், வீரமரணம் அடைந்தவர் களையும் மனிதகுல வரலாறு வெளிச்சம் போட்டுக் காண்பிப்பது ஏன்? அவர்கள் தங்களை காட்டிலும் மேலான ஒரு நோக்கத்திற்காக மரித்ததை மேன்மைப் படுத்துவது ஏன்?
>
> மனித குலத்தின் நற்பண்புகளை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு, குற்றங்களை விலக்கிவிட நாம் பழகி விட்டோம், ஆனால் தேள் அல்லது வேறு விஷ ஜந்துக்களுக்கொப்பான தன்மைக்கு அப்பால், மனிதனிடம் இந்த நற்பண்புகள் ஏன் உள்ளன? மனிதனின் நிறைவற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்து

வதைக் காட்டிலும், தேவனின் நற்பண்புகளுக்காய் களி கூருவதற்குக் காரணங்கள் பல உள்ளன.

இது உண்மையல்லவா? நாம் அதிசயிக்கும் அளவு இவ்வுலகத்தில் பல நன்மைகள் உண்டல்லவா? உண்மையிலே நாம் பல ஆசீர்வாதங்களை அநுபவிப்பதினாலேயே உபத்திரவங்களை அடையாளம் காண முடிகிறது! நீங்கள் வெளிச்சத்தை அறியாவிட்டால், இருளை இருள் என்று அடையாளம் காண முடியாது. நீங்கள் அநுபவித்தாலன்றி, வலியை வலியென்று நீங்கள் அறிய முடியாது. நீங்கள் ஆரோக்கியமாய் இருந்திருந்தாலன்றி, வியாதிப்பட்ட நிலையை அறிய முடியாது. உண்மையில் நாம் ஏராளமான ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றிருப்பதினாலேயே நமது உபத்திரவங்களைப் பற்றி குறைப்படுகின்றோம்!

கேள்வி இதுதான்: இந்த ஆசீர்வாதங்கள் யாவும் எங்கிருந்து வருகின்றன? அர்த்தமற்ற ஒரு அண்டத்திலிருந்து அதிர்ஷ்ட வசமாகவா? முடியாது! இவைகள் யாவும் தேவனிடமிருந்தே வரவேண்டும்! கிறிஸ்தவர்களைக் காட்டிலும் கடினமான பிரச்சனையை நாத்திகவாதி பெற்றுள்ளார்: அவர் நம்மிடம், "தேவன் இருப்பாரேயானால் ஏன் இவ்வளவு உபத்திரவம் உள்ளது?" என்று கேட்கிறார். நாம் அவரை, "தேவன் இல்லை யென்றால், இவ்வளவு ஆசீர்வாதங்கள் எங்கிருந்து வந்தன? உண்மையில், இவ்வுலகில் நன்மையானது என்று ஒன்று இருப்பது எப்படி?" என்று கேட்கிறோம்.

நாம் பார்க்கின்ற இக்கேள்விக்கு கிறிஸ்தவர்களிடம் எப்பொழுதுமே நிறைவான பதில் ஒன்று உண்டு: அதை இப்பொழுது நாம் அறியாதிருக்கலாம், ஆனால் கூடிய விரைவில் அறிவோம். ஒரு நாளில் அதைப் புரிந்து கொள்வோம். தேவன் எல்லாவற்றையும் நன்கு அறிவார் என்று நாம் நம்புகின்றோம். அவர் சகலத்தையும் நன்மைக் கேதுவாக நடத்துகிறார் என்று நாம் நம்புகின்றோம் (ரோமர் 8:28). விசுவாசத்தின் மூலமாகவே நாம் வாழ்வின் நன்மை மற்றும் தீமைகளில் நிலைத்து நிற்க முடிகிறது.

முடிவுரை

கிறிஸ்தவர்களின் விசுவாசமே அவர்களை வாழ்க்கையின் சோதனைகள், அவநம்பிக்கைகள், மற்றும் உபத்திரவங்களில்

பலப்படுத்துகின்றது. உங்களின் விசுவாசக் குறைவு உங்களுக்கு என்னத்தைச் செய்தது? உங்கள் சந்தேகம் உங்களை நிலைப்படுத்தியதா? உங்கள் அவநம்பிக்கை உங்களை வாழ்க்கையின் உபத்திரவங்களின் மத்தியில் வளமாகவும், வெற்றிகரமாகவும் வாழ வைத்ததா?

உங்களேயே நீங்கள் தேவனுக்கென்று கொடுக்க இது சமயமல்லவா? விசுவாசம் மற்றும் கீழ்ப்படிதல் மூலம் உங்களையே நீங்கள் அவருக்கு ஒப்புக் கொடுங்கள், அவர் நிச்சயம் உங்களை விசாரிப்பார். அதன்பின்பு, சகலமும் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கின்றதென்ற உறுதிப்பாடு உங்களுக் குண்டாகும். அதாவது நீங்கள் எவ்வித உபத்திரவத்தில் இருப்பினும் தேவனோடு கூட நித்தியத்தில் ஒரு இடத்தைப் பெறுவீர்கள் ... அந்த ஒருநாளில் அவர் எல்லாவற்றையும் நீக்கிவிடுவார்.